

Sygn. akt V Kz 299/20

(...)

POSTANOWIENIE

Dnia 8 kwietnia 2020 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi w V Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: (del.) Sędzia SR Damian Krakowiak

Protokolant: st.sekr.sąd. Jolanta Kusy

przy udziale Prokuratora Ewy Wiśniewskiej

po rozpoznaniu

w sprawie D. K., s. D. i B. z domu P., ur. (...) w Ł.

oskarżonego o czyn z art. 158 § 1 k.k. i in.

z zażalenia obrońcy oskarżonego na postanowienie Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 18 marca 2020 roku

w przedmiocie oznaczenia czasu stosowania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 275 § 1 i § 2 k.p.k., art. 277 § 1 k.p.k.

postanawia

zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że uchylić wobec oskarżonego D. K. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania i oddać oskarżonego D. K. pod dozór Policji

z obowiązkiem zgłaszania się do Komisariatu Policji właściwego ze względu na jego miejsce zamieszkania trzy razy w tygodniu o godz. 20:00 (wtorek, piątek, niedziela), z zakazem kontaktowania się z pokrzywdzonym M. K. oraz zastosować zakaz opuszczania przez oskarżonego kraju.

UZASADNIENIE

W dniu 18 marca 2020 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi postanowił na podstawie art. 249 § 1 k.p.k. i art. 258 § 2 k.p.k. stosować w dalszym ciągu wobec oskarżonego D. K. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania do dnia 3 lipca 2020 roku godz. 3:10.

Na postanowienie zażalenie wywiódł obrońca oskarżonego, zaskarżając je w całości i wnosząc o nieprzedłużanie tymczasowego aresztowania, bądź też o zastosowanie w jego miejsce środka wolnościowego.

Obrońca zarzucił:

- nieuzasadnione powołanie się przez Sąd Rejonowy na przesłankę abstrakcyjnej, grożącej oskarżonemu surowej kary, gdyż realnie (w realiach sprawy) brak jest prognozy do wymierzenia oskarżonemu surowej kary,
- nieuzasadnione przyjęcie, że wyłącznie izolacyjny środek zapobiegawczy zabezpieczy prawidłowy tok postępowania,
- błędne przyjęcie, że zagrożenie surową karą skutkuje obawą matactwa.

Sąd zważył, co następuje:

Zażalenie jest zasadne, aczkolwiek nie wszystkie zarzuty podniesione przez obrońcę zasługiwały na uwzględnienie.

Nie był słuszny zarzut błędnego ustalenia przez Sąd Rejonowy, że oskarżonemu grozi realnie surowa kara w rozumieniu art. 258 § 2 k.p.k. Wprawdzie oskarżony wcześniej nie wchodził w konflikt z prawem, przyznał się ostatecznie do czynu i wyraził skruchę, to jednak rola, jaką miał pełnić w domniemanym przestępstwie, zwiększa stopień karygodności. W konsekwencji nie można wykluczyć wymierzenia D. K. w przypadku skazania kary pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat. Co znamienne, Prokurator, odnosząc się do wniosku oskarżonego o dobrowolne poddanie się odpowiedzialności, postulował wymierzenie D. K. kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (k. 892).

Sąd podzielił zasadność zarzutu błędnego ustalenia przez Sąd Rejonowy, iż zagrożenie surową karą rodzi na obecnym etapie obawę matactwa ze strony oskarżonego.

Nie może budzić zastrzeżeń pogląd, iż podstawy stosowania tymczasowego aresztowania z art. 258 § 2 k.p.k., przy spełnieniu przesłanek wskazanych w art. 249 § 1 k.p.k. (a więc przy istniejącej konieczności zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania) i przy braku przesłanek negatywnych z art. 259 § 1 i § 2 k.p.k. stanowią samodzielne przesłanki szczególne stosowania tego środka zapobiegawczego (uchwała SN z 19 stycznia 2012 r., I KZP 18/11, OSNKW 2012, nr 1, poz. 1). Samodzielność przesłanki z art. 258 § 2 k.p.k. nie oznacza jednak, że izolacyjny środek przymusu może być stosowany, gdy inny środek zapobiegawczy spełni również swój cel.

Nie można pomijać długości kary pozostałej D. K. do odbycia po zaliczeniu na jej poczet okresu tymczasowego aresztowania. Po 19 miesiącach stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania trudno przesądzać, aby obawa przed surową karą miałyby skłaniać oskarżonego do ucieczki i ukrywania się, co czyni nieaktualną przesłankę stosowania aresztu w oparciu o art. 258 § 2 k.p.k. (por. postanowienie SN z dnia 28 listopada 2017 r., WZ 21/17, Lex 2401843).

Orzekając w przedmiocie dalszego stosowania tymczasowego aresztu Sąd zawsze musi mieć w polu widzenia funkcję zabezpieczającą, jaką ten środek zapobiegawczy z woli ustawodawcy ma do spełnienia. Ocena konieczności stosowania przedmiotowego środka na etapie postępowania sądowego musi być o tyle bardziej wyważona, że przecież materiał dowodowy został już zgromadzony i zabezpieczony, na rozprawie przesłuchano oskarżonych i pokrzywdzonych, wezwani na kolejny termin rozprawy świadkowie zeznawali na okoliczności drugorzędne (P. S. był lekarzem, który przyjmował pokrzywdzonego, B. K. nie był w stanie opisać sprawców, E. M. na tablicy poglądowej nie rozpoznała oskarżonych). Odwoływanie się wyłącznie do ustawowego zagrożenia w sytuacji, gdy wchodzi w grę występki, a nie zbrodnie i to jeszcze popełniony przez oskarżonego młodocianego i niekaranego, a do tego przyznającego się do popełnienia czynu, nie przekonuje w kontekście twierdzenia, iż zapewnienie toczącemu się postępowaniu należytego biegu możliwe jest wyłącznie przez tymczasowe aresztowanie (por. postanowienie SA w Katowicach z dnia 24 lipca 2002 r., II AKz 647/02, Lex 75083).

Mając na uwadze rodzaj i charakter obaw wskazanych w art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. przyjętych za podstawę stosowania tymczasowego aresztowania oraz nasilenie ich zagrożenia dla prawidłowego biegu postępowania na obecnym etapie, zmieniono skarżone postanowienie. Dozór Policji z zakazem zbliżania się do pokrzywdzonego i zakazem opuszczania kraju, przy uwzględnieniu stanu epidemicznego (determinującego swobodę przemieszczania się), są wystarczające dla zapewnienia możliwości - niezakłóconego przez oskarżonego - zakończenia postępowania.